

CATALUNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

La Comissió Mixta i sos enemics

Actualment fan campanya contra la Comissió Mixta del Comerç de Barcelona dos enemics d'ella, ben allunyats i contradictoris els uns dels altres: els petits botiguers, i els sindicalistes.

El plet del tancament de les botigues a les vuit en lloc de les set, porta als botiguers que hem dit, a certes actituds de revolta, a certs atacs contra la Comissió Mixta, que ens semblen força imprudents.

Els sindicalistes combaten aquest organisme de la manera esbojerrada amb que s'aixequen contra tot allò que representi moderació i endegament de les passions socials que ells voldrien ben desfermades i ben revolucionades.

Que els revolucionaris que ho són per temperament o per suggestió vulguin desacreditar un instrument creat per homes de seny, i orientat vers les reformes legals, pacífiques i evolutives, això s'explica. Però que persones de posició conservadora cerquin el desprestigi d'una entitat que revesteix, com poques vegades s'hagi vist en la història social, una autoritat moral tant robusta com la de la Comissió Mixta del Comerç de Barcelona, això ho considerem tant equivocac com pertorbador.

La Comissió Mixta no és certament una suma de perfeccions ni s'acosta tant sols al tipus gremial que constitueix el desideratum dels amants sincers de la pau i la justícia. No obstant, reuneix garanties tals de bona voluntat, bona fe, esperit pacífic i pròdig esforç per part dels seus elements integrants, que si alguna de ses disposicions pogués ésser discutible, aquesta discussió no es deu moure del respecte sincer a aquell organisme i del desig, i fins de l'interès en consolidar-lo.

Parlem com a amadors de la pau social, i ens dirigim als que també la estimen. Els que propaguen la guerra de classes, no tenim nosaltres la pretensió de que ens entenguin. Ells combaten la pau perquè és pau precisament. Per això creiem insensat no complir els preceptes a que la Comissió obliga, sense perjudici d'apel·lar, si cal, a la opinió per a defensar l·legítims drets, amb sòlida i raonada propaganda, doncs que tota minva de poder moral de la Comissió Mixta, representa un avenç recíproc del poder revolucionari, que a cap persona de seny i de responsabilitat convé que prosperi.

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

L'Alt Comissari del Marroc ha vingut amb la família i els mobles al coll; anem a dir. Ja no hi tornarà.

La rebuda a Madrid fou tan freda en ple Juliol, com entusiasta quan vingué de l'Àfrica bufant-se els dits. El Rei marxà casualment a Biarritz. Gairebé tots els ministres tenien feina. Moltíssims militars que mai saben què fer, tampoc hi eren a l'estació a rebre a En Berenguer. Estarien constipats. "¡Lo que va de ayer a hoy!" deuria dir-se el fracassat capdill.

Ara ha plantejat un debat, com a senador, per tal de defensar la seva causa. La causa perduda. No volem dir pas que en tingui ell la culpa del fracàs de la campanya. Ja ho esbrinarem.

Però el cert és que del Marroc no en vénen més que males noves. Convois copats, posicions atacades, sorpreses sagnants... Allò és un escorxador de soldats i oficials — pobres mares! — sense cap profit per a ningú i menys per Espanya, que en el concert de les nacions va corrent, per aquest camí del Marroc, cap a la cúa...

Aquesta és una de les raons principals de la peresa que tenen nostres governants per anar a defensar els drets d'Espanya sobre Tànger en l'anunciada Conferència de Londres. ¿Amb quina cara s'hi poden presentar els delegats nostres allí?

Per cert que Itàlia també hi vol pendre part en dita Conferència. ¿A veure si ara resultarà que tothom hi té dret a Tànger menys l'amo!

La premsa francesa encara no sap avenir-se amb els triomfs que ha aconseguit França en el Tractat de Comerç amb Espanya. Es coneix que el negoci ha estat molt gros... Els Governos respectius ja han signat les actes que han de servir de pedres funeràries per a moltes de nostres indústries, i pedres d'escàndol pels mateixos que es creuen afavorits en aquest Tractat.

Aquella *pleta* (no plata) de les esquerres, de que parlàvem en l'anterior crònica, està ja plena de bens... Per això callen les esquerres. I si diuen alguna paraula, com les d'En Luque a la assemblea de *milicianos nacionales*, és per a entretenir a la gent i distreure-la dels problemes vitals d'Espanya, de que no en saben res els prohoms esquerrans. ¡Mirin que a aqueixes altures (o baixures), tornar a treure al carrer sabres i morrions del temps del general Espartero! Això sol ja incapacita, per a governar, als homes que

ho imaginem. Fet i fet, els Asos de l'esquerra solament ens han promès resucitar les lluites civils de caràcter religiós i posar altra volta a l'exèrcit l'ombra del general Espartero.

ESPANYA ENFORA

França i Anglaterra no volen atendre les raons d'Itàlia en la plet de Tànger. Pretenen fallar elles dues soles, sent-ne parts i jutges del mateix. Espanya farà de testimoni... Confem, emperò, que la incompatibilitat dels interessos entre els dos jutges farà perllongar el plet indefinidament, pagant nosaltres els plats trencats com fins ara.

A Portugal s'inicien corrents d'aproximació a Espanya, mes la política a Portugal està d'aital faisó, que no hi ha cap terreny estable. Aquest dies ha fracassat allí un altre pronunciament militar. Les presons estan plenes de conjurats. El govern llusità es diu vencedor, però ¿què ha de dir aquell govern? També ha ocorregut quelcom semblant al Brasil.

Els mars i els francs han baixat molt aquests dies, encara que els primers van reaccionant. Es parla de la bancarrota financiera d'Alemanya, i menudegen les conferències dels aliats per tal de prevenir-la i evitar en lo possible les seves desastroses conseqüències. No obstant, Alemanya va complint els seus compromisos amb els que, val a dir-ho, faciliten bonament la seva execució.

A la Cambra francesa els diputats comunistes atacaren grollerament a Poincaré, acusant-lo de ser un dels responsables de la Guerra Gran. Les sessions foren tempestuoses, però Poincaré triomfà, obtenint un vot de confiança aclaparador.

Ho mereixia. El tema era injuriós i inoportú; mes cal dir que el dia en que es vulgui donar al món una pau ferma, serà precis posar en clar aquest fet, no per provocar recriminacions, sinó arrepentiments i efusions germanívoles entre tots els pobles. Els odis encara tenen la paraula. Quan callin, caldrà rectificar tot allò que les passions naturalment alçaren a Versalles sobre bases que es tambalegen.

La distribució de l'Alta Silèssia està produint un seguit de topades sagnants i ensopega amb dificultats insuperables.

A Irlanda s'apaivaga un xic la lluita civil. El rei d'Anglaterra sembla que ha cridat a Valera per veure si es resol d'un cop aquest plet sagnant. ¡Déu ho vulgui!

Al voltant del partit popular...

I

Per fi hem tingut la satisfacció de veure com el prestigiós setmanari CATALUNYA SOCIAL, que tant bé està escampant arreu de nostra terra, s'ha decidit en l'últim número a parlar, precisament per medi de la garbosa i assenyada ploma del senyor Gich, del possible partit popular espanyol, fet anar molt enrenou en els últims mesos per bona part de la premsa.

Es tanta l'importància que donem a tal tema que al celebrar la felicitat pensada que ha tingut l'il·lustre amic de recollir-lo en les planes del periòdic que tant discretament dirigeix volem amb la seva venia, dir-hi la nostra, enc que sigui discrepant de la seva manera de plantejar-lo; enc que sigui sense creure que els espèls que s'han de recollir a conseqüència de tals discussions, siguin ja obiradors.

Traspuen per la ploma del senyor Gich una pila de consideracions innegables, atinadíssimes, desgraciadament certes, al anomenar les dificultats que entrebancaran els primers passos del nou partit, encara no nat, com per exemple, l'intentar apinyar en una mateixa ideologia i en una mateixa disciplina a branques tossudament divergents; però l'evidència de tals dificultats res diu, al nostre humil entendre, contra la raó de ser de tal partit, ni tan sols contra la seva possibilitat. La sort, ni la desgràcia no borren la realitat de les causes justes; la facilitat mai no ha sigut, ella sola, determinant de la existència; aquesta és funció de la necessitat.

En la vigília de les grans realitzacions científiques, artístiques, socials, o geogràfiques sempre trobarem metafísics prou subtils i enrevesats que amb dialèctica retorçada i aparentment aclaparadora, intenten demostrar-nos, fins a mig convencer-nos, l'impossibilitat de tals o quals teories, que demà seran realitats. La teoria heliocèntrica de Copèrnic no pot pas ser perquè d'ella s'en derivarien una colla d'impossibles; el creure que la terra és rodona és gairebé una heretgia; el sistema atòmic molecular és una il·lusió; la teoria d'Eistein és una quimera i un perill per l'estructura de la mecànica; el govern dels pobles per ells mateixos és una utopia; i la guerra europea segons demostren les finances no pot durar més de quinze dies. Això és deia fa uns dies o fa uns segles; el temps amb una cruel ironia ha desmentit plenament tots aquests impossibles.

I no cal recórrer precisament a fets que es poden qualificar de llunyans o incoherents amb lo que es discuteix, basta fullejar les planes de la política experimental contemporània. En ple fervor romàntic, dominant encara el període de la política transcendental, quan els mots de república, carlisme, lliberalisme despertaven un entusiasme capaç de sacrificis i lluites cruentes, un partit nou neix a Barcelona inspirat per una ideologia, poc ha célebrement concretada en la fórmula: "República?, Monarquia?: Catalunya" que és a l'ambient d'aquell temps com l'aigua al ferro roent.

Els teòrics del 1900 havien negat eficiència pràctica a un partit que si bé s'apoiava en el sentiment catalanista ja molt fort aleshores, per altra banda se desentenia d'aspectes i problemes que apassionaven els ànims. Malgrat això aquell partit ha nascut, crescut i s'ha desenrotllat de tal manera que la seva força culmina en el recent banquet, sens dubte el major que registra la política contemporània.

Com han aconseguit el miracle? No tenim pas prou elements de judici per anunciar-ho, però ens sembla que perquè ha tingut un programa gran, màxim, vigorós, més sentit que comprès, a vegades resumit en el mot Catalunya; i un programa mínim realitzable, quotidià, gasetable senyalat gairebé com ordre del dia oportunament pels caporals del partit; i uns directors de talent polític.

El partit popular no deu pas ajuntar a gent més irreconciliable de lo que ho era la que va junyir la "Lliga"; falta doncs, només que tinguí, com no crec que els hi manqui, lo que va tenir aquella: un programa màxim mai fracassat ni totalment conseguit, un de mínim realitzant-se cada dia, variis homes de seny i un d'empenta. En això últim si que és en lo que més flaqueja, ja que no s'en obira cap, encara amb prou alçada.

Clarament es pot veure que no és nostre objecte impugnar les dites del senyor Gich, per dissort massa ben empeltades amb la veritat, sinó la manera d'escatir tal tema. Entre altres bones virtuts, posseeix el talent del distingit amic, una fina percepció per escoltar la més esmortuïda veu de la realitat a la qual sempre està ben atent, que ens priva de judicar-lo conreuador d'una dialèctica d'alambic.

Si, malgrat el que acabem de dir, veiem que s'entreté descobrint-nos contrarietats per un organisme encara hipotètic, que per altra banda broten veritablement de la manera de ser de la política espanyola, és que ho fa més per motius temperamentals, no pas per dictats de sana crítica.

tica. El senyor Gich és un esperit centrat a qui no calen partits nous per poguer complir tots els deures deguts a la societat. En política opinable se deu trobar bé en algú dels partits actuals i els deures d'apostolat cristià als que venim obligats tots, els compleix sobradament dirigint la bona obra que porta a cap CATALUNYA SOCIAL. Però són molts els ciutadans que no compleixen aquests últims deures per manca de que els hi dongui facilitats per complir-los. Al parlar en el pròxim article de la necessitat d'un nou partit, insistirem sobres això últim.

No volem ni podem negar la certesa de les dificultats que senyala el senyor Gich; sols demanem que no s'en parli tant, que no ens preocupem tant. No tenen més importància que les

dolors amargadores de tots els primers moments que duren només lo que duren aquests. No tenen més consistència que la calitja ajassada a la falda de les muntanyes fins que els raigs del sol fecundants l'esteranyinen. Que vingui el *fiat* creador, que vingui el ja està fet, i totes les dificultats s'esbargiran com la boira besada pel sol. Les escoles cristianes sovint malparlen, massa sovint, de la paraula utopia; no li tenen el respecte que es mereix ni li apliquen el concepte que li cal: al fi i al cap utopia és ideal, és la mar on van perennement les riuades de la civilització sense mai poguer-la omplenar. El progrés és l'utopia realitzant-se, cristallitzant. L'utopia és el demà, que per algú serà avui.

J. BASTONS

Els 'productes' del joc

—Però, que s'en farà dels productes del joc? —ens demana, tot ple d'ansia, un partidari del pacte—. El joc produeix, i com que el joc produeix, bé es millor que la beneficència, abans que ningú, s'aprofiti d'aquest producte!

—I perquè ha de *produir*, el joc? Què és això de parlar dels "productes" del joc, com si aquesta productivitat fos una funció tan natural com la de fruitar, per un arbre?

Jo no he sabut mai perquè usen aquest *clixé* dels *productes del joc* persones que es sentrien, ofeses si les titllessim d'enemigues del principi d'autoritat, que s'enfadarien si les anomenessim revolucionàries o d'idees subversives.

Que el joc dongui beneficis i renda als seus explotadors i empresaris, que parlin aquests infames personatges entre ells i a casa seva, de *productes del joc*, com un capitalista pot parlar de la productivitat de sos cabals, això s'explica. Però que a fora de les timbes es parli de productes del joc, vol dir que a fora de les timbes surten diners que no es queden a dintre, i si en surten i no es queden a dintre, és per alguna causa.

Que els lladres, ells amb ells, parlin dels productes del robatori, es comprén. Però que a fora del cercle dels lladres es parli dels productes del robatori, senyal que, ultra el benefici que el robatori aporta als seus descarrilats autors, aporta benefici a terceres persones.

Que els explotadors d'un delictes, ells amb ells parlin dels productes d'aquest delictes, això no treu ni posa res al cas simple de delictes lucratiu.

Però que s'enraioni de productes del delictes en llocs que no són la caverna mateixa dels delinqüents, això demostra que al delictes primari s'hi afegeix un altre delictes: la tercera. Vol dir: a) que els delinqüents existeixen i no són reprimits; b) que els delinqüents ofereixen públicament part del guany delictiu, oferta que per sí sola constitueix un delictes de soborn; i c) que algú que no és el delinqüent reb, espera o compta amb una part d'aquest guany delictiu, i això crea un nou delictes de participació. I el conjunt d'això, tolerància del delinqüent i participació en el seu guany, constitueix un delictes de *complicitat pagada*.

Però, ¿qui el comet aquest delictes de complicitat pagada? Aquest delictes el comet, senyors, l'autoritat. Si l'autoritat parla de productes del joc, s'expressa amb una impropietat de llenguatge que traeix una monstruosa impropietat real. L'autoritat que parla com a cosa natural, de la productivitat del joc, es delata a sí mateixa: a) com a toleradora d'un delictes; b) com a toleradora *pagada*. El mancar per interès al compliment d'un ministeri d'autoritat, té en el lèxic un nom dur i clàssic: prevaricació. Quan l'autoritat parla, com a cosa corrent i acostumada, de productes del joc, enuncia amb aquestes paraules, son pròpi delictes de prevaricació, amb l'aggravant d'habitual.

Una autoritat que diu: "Jo tinc la costú de prevaricar", perd sa naturalesa d'autoritat. La persona que la representa durà al damunt totes les excel·lències nominals, títols i honors, i disposarà de poder coercitiu. Mes la prevaricació que ella sense rubor confessa com a cosa ordinària en un objecte determinat, ningú ens ga-

ranteix que no sigui també possible en els altres objectes sobre els quals radica la potestat. L'autoritat que per diners (apliquin-se en el que es vulla) deixa violar una llei, qui ens diu que per diners (apliquin-se en el que es vulla) no deixarà també violar les altres lleis?

Però encara hi ha un altre grau, on la conducta de l'autoritat és més escandalosa. És quan l'autoritat ofereix públicament la bossa de la prevaricació. En realitat, els diners que es reparteixen a Barcelona entre les societats benèfiques, ja no són pròpiament productes del joc, sinó una cosa molt més greu encara: son el producte de la prevaricació de l'autoritat. Més que

diners del joc s'en han de dir diners de la venda de l'autoritat.

Fins a cert punt tenen raó alguns qui aleguen no saber que les subvencions que cobren siguin productes del joc. Aquestos cabals, quan surten de les mans dels empresaris del joc i entren en les de persones d'autoritat, són pròpiament *productes de l'autoritat*. Més que fills del fet de jugar, són fills del fet de consentir el joc; aquest resulta, doncs, ésser son caràcter principal. Són diners que representen al damunt dels mals del joc en sí, els mals de l'autoritat venuda.

Podem, doncs, anomenar aquestes subvencions: "*producte de l'autoritat*". Producte il·lícit, bord, immoral; suc d'autoritat podrida. Aquestos diners són autoritat descomposta, autoritat líquida, autoritat desfeta, autoritat disolta, desnaturalitzada; exautoritat.

L'autoritat de Barcelona es desfà, es perd, es disminueix, es nega a sí mateixa, a raó de cinquanta mil duros cada mes (per citar la única xifra coneguda i certa). Sapigueu, doncs, tots els qui hi pareu el plat, que aquests diners destinats a hospitals, assils i escoles, provinents d'una obra mal anomenada "benèfica i social" són el producte, el suc de l'autoritat que es destrueix a sí mateixa.

De l'autoritat, vosaltres, n'estimeu la paraula; vosaltres aprecieu el valor d'aquest principi en l'ordre social i en el ordre públic. Doncs mireu que esteu mantenint els pobres amb desferres de l'autoritat destruïda; mireu que voleu fer llits pels malalts amb els fragments de la Espasa de la Llei.

R. RUCABADO

ADRECES DESITJADES

Demanem per favor als nostres lectors de Barcelona que puguin donar raó de totes o d'alguna de les entitats aquí indicades, que tinguin la bondat de comunicar-nos l'adreça exacta:

Institut Català d'Artesans i Obrers de Barcelona.

Taller de Sant Miquel del Port.

Centre de Nostra Senyora de Montserrat i St. Pere Claver.

Escola de Nostra Senyora de Montserrat.

Cooperativa Catalana per a la Construcció de Cases barates.

Cooperativa Obrera "El Bon Pervindre".

Junta Benèfica del Barri de les Dreganes.

Conferència de St. Francesc Xavier.

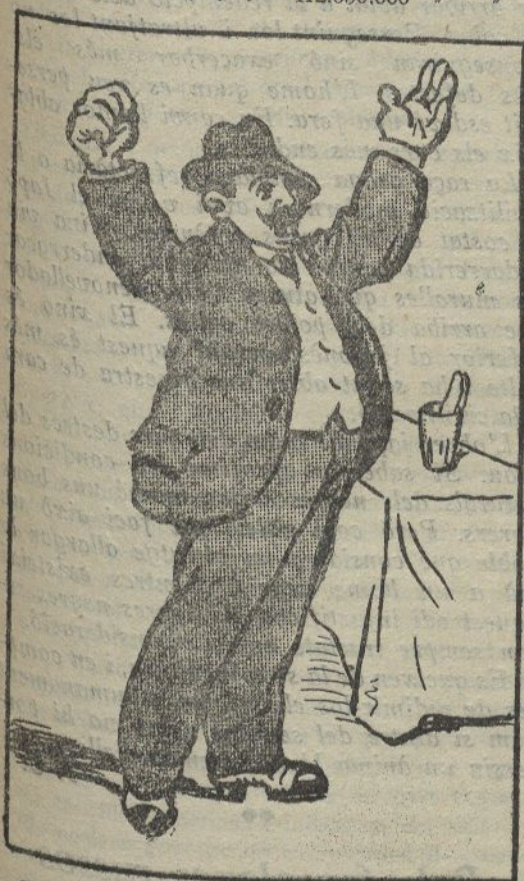
"La Humanitària", societat de Sergents retirats.

Cooperativa de Classes de Tropa.

LA PROSPERITAT DE L'ESTAT

Segons el Sr. Wais, cap de la Comissió de Pressupostos, el de 1922-1923 importa.

Despeses.	3 012.000.000 de pessetes.
Ingressos.	2.600.000.000 " "
Dèficit inicial	412.000.000 " "

El diputat democràtic al poble:
«Jo ja tinc la fórmula per aixugar aquest dèficit dels 400 milions: apujar les dietes dels diputats de 6.000 a 12.000 pessetes cada any».

El millorament dels obrers negres

Els llegidors que llegeixin la secció "Esguardant el món", s'hauran adonat que en molts indrets es captenen de la situació humil·lant dels pobres obrers negres. Els obrers de raça blanca tenen poderoses organitzacions amb les quals poden evitar l'explotació i la usura i en canvi els negres són perseguits constantment pels blancs i s'han de sotmetre a les ambicions moltes vegades inhumanes dels directors de les grans empreses. El negre és considerat encara com un ser inferior. Certament que els blancs són més intel·ligents, però això és degut a que els negres no han traspassat mai la llinda d'una escola. Si en comptes de combatre'ls els eduquessin, serien útils com els obrers de raça blanca. A les mines de l' Austràlia i a les del Nord Amèrica, els pobres negres són sotmesos a treballs penosíssims. Com que s'ha demostrat que tenen més resistència que els blancs, treballen hores i hores dins de les entranyes de la terra, sense aire i sense llum. Quants homes s'han enriquit considerant els negres com animals immundes! Els que tenim una concepció cristiana de la vida i sabem que tots els homes són cristians sigui del color que vulguin, hem de veure amb gust i simpatia totes les mesures que tendeixin a millorar la situació angoixosa dels pobres negres. És necessari treballar per la redempció d'aquests dissortats obrers que són considerats com el rebuig de la humanitat. Déu vessà la seva sang pels blancs i pels negres i no establí cap diferència entre els homes.

Cada vegada que llegim que ha estat torturat un negre, no comprenem com uns pobles tan cultes com els del Nord d'Amèrica, tinguin tan desenrotllats els instints selvatges. Cert que el negre és donat a les begudes alcohòliques i que té una sensibilitat poc refinada, però això no dona cap dret a la tortura. És natural que si delinqueixen se'ls apliqui la llei, però no creiem que el poble tingui cap dret a exercir una funció que deu estar reservada als tribunals de justícia.

Per tal de justificar la tortura, el poble atribueix als negres fets imaginaris. Sentireu dir que un negre s'ha begut la sang d'un infant blanc i que ha ultratjat una donzella blanca. Ja sabem que el poble té una gran fantasia. Cada vegada que es descobreix un crim

sensacional, no l'heu sentit parlar? Si fos veritat el què diu el poble no tindria honor cap home de prestigi.

L'avversió que sent l'obrer blanc contra l'obrer negre, té la seva justificació. La majoria dels negres del Nord Amèrica són originaris de l'Àfrica. Cada vegada que els obrers blancs es declaren en vaga, apareixen una legió de negres que s'ofereix per un jornal misèrrim. Els contractistes els admeten, i els blancs, com és natural, senten contra d'ells un odi intens. Així han anat apoderant-se en absolut de moltes mines. Els conflictes no han estat més grans perquè els negres no excel·leixen a cap ofici. La seva superioritat rau en els treballs de força i de resistència.

En els grans pobles existeix ja una incipient legislació social favorable als obrers negres. Aquest em sembla el millor camí per arribar aviat a la redempció dels obrers de color. Perseguint-los i ultratjant-los no aconseguiran sinó exacerbar més els seus defectes. L'home quan es veu perseguit esdevé una fera. En canvi l'amor abla-neix els cors més endurits.

La raça groga semblava refractària a la civilització moderna i avui veiem el Japó al costat de les grans potències. Xina viu endarrerida perquè no ha sabut enderrocar les muralles que aturen l'aire renovellador que arriba dels pobles cultes. El xino és inferior al japonès, perquè aquest és més culte i ha sabut obrir una finestra de cara a la civilització.

L'obrer japonès és un dels més destres del món. Si sabessin aprofitar les condicions naturals dels negres serien també uns bons obrers. Però com volem que faci això un poble que considera un ultratge allargar la mà a un home negre? Mentre existeixi aquest odi injustificat, els pobres negres seran sempre tractats amb desconsideració.

Es queixen de la seva incultura, i en comptes de redimir-los els tracten inhumanament com si dintre del seu cos negre no hi portessin un ànima blanca com la d'ells.

J. C.

Pels famolencs russos

Donatius rebuts a la nostra Administració a favor dels famolencs russos, els quals han estat tramesos a la Secretaria de Cambra del Bisbat:

D.ª T. C., de Terrassa, 5 ptes; D.ª Teresa Casadevall, 10 ptes.; LL. T. N. (Clot), 20 ptes.

El problema ferroviari

Quan es resoldrà?

Una vegada més i seguint la tònica ja establerta com a norma en el sistema clàssic de la política espanyola, ens trobem amb el problema ferroviari, davant del cas d'ajornar la solució d'aqueix conflicte, amb el sistema de fórmules transitories; fórmules que esdevindran definitives; a fi d'evitar l'embestir i solucionar d'una vegada la gran desorganització existent, quals irregularitats porten greus trastorns, impeding el normal i ordenat desenrotlló comercial; i quals conseqüències arriben a repercutir a diferents ordres socials, com son, irregularitat de treball, escassetat de determinades subsistències, falta de materies primes, etc., etc.

Per a sustreure's en part a les eixorques discussions parlamentàries, fou creat un anomenat "Consell Superior Ferroviari" qui havia d'entendre i ordenar tots els assumptes que als carrils fan referència, procurant ordenar i armonitzar els diferents factors i interessos que tenen directa relació amb aqueix problema.

Defugint i actuant pràcticament en contra de l'esperit que inspirà la formació d'aqueix nou organisme, en lloc d'ésser els seus components elements tècnics, representants dels diferents factors interessats en la matèria, o sigui delegats del comerç, agricultura, indústria i demés, solament, o amb una gran majoria hi intervenen representants de les companyies i de l'Estat, passant a ésser així dit organisme un nou centre burocràtic, que vindrà a ser un entrebanc més, per a la solució del problema ferroviari.

Dit "Consell" ha acordat suara proposar al govern l'augment de les tarifes en un 13'50 per 100, i que segons els càlculs vindrà a produir el total que avui avença el govern a les companyies per a atendre l'augment de sou del personal, essent així que, única i exclusivament lo que es pretén amb el nou augment proposat, es que el Tresor no hagi de bestreure la quantitat esmentada, sens que per a res es parli de la més petita ordenació del conflicte en que quedí compensat l'augment de les tarifes amb una regularitat dels serveis que pogués en part normalitzar la vida comercial i industrial del país.

Els nostres governs no es recorden dels conflictes fins que aqueixos es plantejen amb tota la intensitat llur. Si no fos així ¿no veurien que el trastorn ferroviari augmenta el cost de la vida d'una manera extraordinària?

Quantes vegades a Barcelona mateix, aquesta irregularitat de serveis carrilaires ha repercutit

en les subsistències, entre elles amb l'augment extraordinari del preu del peix i de la carn.

Doncs si s'imposa al país un augment de tarifes que al traduir-se en un sobrepreu dels articles, i que segons les costums i sistemes algebàrics de molts comerciants, representarà a la pràctica quelcom més que la proporció corresponent al tant per cent del nou augment del transport, ¿no és lògic que el país exigeixi un major servei, que el compensi d'aquesta feixuga càrrega que pesa ja massa sobre l'estat anèmic del seu cos?

¿Es potser que el govern d'en Sánchez Guerra, no es dona compte de la gran importancia dels transports en el complicat engranatge de la organització comercial moderna?

Si és així, per a evidenciar-ho que recordi que a Barcelona, ja fa temps estigueren reunint-se prop d'un mes, representants de tot el món per a tractar única i exclusivament del problema dels transports, prova evident que l'anomenada "Societat de les Nacions" ho considerava com un dels principals factors que contribuïen a la normalitat dels pobles, i quals primeres reunions (si no recordem malament) foren presidides per un representant del govern espanyol, que avui actua de ministre amb el Sr. Sánchez.

Si és que s'en dona prou compte, ¿quin ressort hi ha amagat que impedeixi tirar endavant la solució d'aquest conflicte?

MIQUEL ZAPATER

Clam popular

Hi han hagut a Barcelona i en altres indrets d'Espanya, manifestacions de dones demanant que siguin repatriats els soldats que lluiten al Marroc.

Ara fa un any, quan el poble conegué els fets sagnants de Melilla, es posà al costat del Govern i d'arreu d'Espanya arribaven noves d'entusiasme i de generositat. No podrà dir el poder públic que el poble hagi posat obstacles a la seva actuació. Tothom reconegué que era necessari demostrar als moros que no podien agredir impunement els nostres soldats. Però el temps ha passat i aquells entusiasmes i aquell alçament patriòtic, han estat vençuts per la realitat crua i implacable. Quan els sacrificis esdevenen estèrils s'apodera del poble un pessimisme enervant.

Cal que el govern escolti els clams de les mares que esperen el retorn dels fills. Quan el poble demana una cosa justa, és molt difícil fer-lo emmudir.

Fa pena llegir la premsa. Es llancen formi-

dables acusacions contra determinats oficials. Segurament s'aniran sabent fets que ens ompliran de vergonya davant del món. Ara seria l'hora de remeiar els nostres mals i evitar que mai més succeeixin uns fets que han portat la desolació a les nostres llars i una grossa pertorbació a la nostra economia, però no ens fem il·lusions. Cada dia s'anirà accentuant més la nostra decadència i persistiran els mateixos mals.

Les aigües s'han remogut i el llot sura damunt la seva superfície. Tot està corcat i podrit. Enlloc es troba una vibració espiritual. Anem arrossegant pacientment el carro de la

nostra ruïna i el portarem via enllà fins que trobem l'abim que ha d'engolir-nos. Damunt de les runes s'enfilaran els polítics i ens parlaran encara de patriotisme. I en els llavis del poble hi florirà un somris irònic.

No senti en els aires un clam, una remor de veus? Són les mares que reclamen els seus fills. No desoiu aquestes veus. No és el sentimentalisme el que parla, sinó l'amor pur. Esteneu la mirada per damunt d'Espanya i veureu que calen braços per fer productiva la terra. Que tornin els joves i s'incorporin novament a la vida del treball.

La setmana social de Strasbourg

TASCA DELS CATOLICS FRANCESOS

La setmana social francesa va a reunir-se dins de poc, el 31 de juliol, en XIV sessió, a la bonica ciutat de Strasbourg.

Els catòlics francesos, convençuts de l'eficàcia social dels seus principis, volen mostrar que la nostra religió facilita els fonaments, l'esperit director i les línies essencials de la sociologia veritable, i que solament una sociologia procedent de la religió catòlica pot respondre plenament a les exigències de l'ordre social.

I d'aquí esdevé el doble caràcter del mètode adoptat: primer, difundir, baix el control de l'Església, les ensenyances socials catòliques; i segon, estudiar els fets actuals i preparar reformes per l'esdevenidor, a fi d'arribar a una organització més conforme als principis catòlics i més favorable a l'interès comú.

L'ensenyança de les Setmanes Socials és, doncs, doctrinal, científica i pràctica: donada en forma de curs per professors especialistes, sense discussions i sense votacions de cap mena durant el congrés; però amb plena llibertat per part dels assistents per a discutir i presentar objeccions al professor un cop finalitzada la sessió. Més a més, les Setmanes franceses tenen un encant de familiaritat, de vida íntima de penetració, a la que no han arribat mai les de cap altre país. La missa de les vuit del matí; el dinar en *table d'hôte* a migdia, la funció religiosa a la vesprada, fan que l'esperit de germanor i la confiança neixi entre els concurrents; i així la conversa sobre temes interessants sorgeix espontàniament, les raons i les objeccions es multipliquen i s'esvaeixen, els ca-

tòlics francesos es compenetren, i la doctrina brolla d'arreu i en una direcció única.

I pensar que són els francesos, els francesos! els que saben deixar a la porta l'enfantisme, encara que no hi deixin aquella tan agradable *verve*!

Les Setmanes franceses tenen també varietat de temes, un *sujet*. I el d'aquesta reunió es: "la missió de l'Estat en la vida econòmica", i per a desenrotllar el tema, conferències amb títols tan suggestius com els següents: "Aspecte nacional dels problemes econòmics"; "Evolució del *rôle* econòmic de l'Estat"; "El moviment de concentració de la gran indústria francesa"; "L'organització professional i l'economia contemporània"; "Relació entre el desordre de la nostra economia i l'oblit de la veritable naturalesa de l'ordre econòmic"; "L'influència nefasta en l'Estat de les doctrines de la força"; "La reforma dels serveis públics"; "La participació dels consumidors en la vida de les corporacions públiques"; "organització, baix forma d'empreses públiques o semipúbliques, de les indústries de la producció i de la distribució d'energia"; etc.

I més interessants encara són els temes de la sessió *documentària* i que aquí no copiem per manca d'espai.

Nosaltres, els d'Espanya, acostumem a acusar els catòlics francesos de poc sencers, potser d'una mica transigents en moltes coses que a nosaltres ens semblen incommovibles.

Potser un dia tinguérem raó. Potser sí; no ho asseguro.

Però avui, potser també les coses han canviat, i l'esperit dels catòlics francesos és ple d'una finura de concepció dels problemes moderns veritablement extraordinària, i sobretot

porta a cap un treball d'adaptació dels principis catòlics als que ens presenta la realitat de la post-guerra com a problemes nous i de solució urgent.

Quina pena no fa el comparar aquesta finor de percepció, aquesta erudició de la ciència social moderna, aquesta especialització d'un grup d'homes del catolicisme social francès (cada dia més nombrós) amb la nostra permanent disgregació, amb el nostre individualisme eixorc, amb la nostra tradicional facilitat en sapiguer trobar els caires incompatibles del catolicisme i la civilització moderna, amb el nostre catolicisme potser una mica o un troç agressiu!

No el deixem de vista el treball dels catòlics d'aquí. Que si en nostra terra és tradicional dir

CONSEQUÈNCIES DE LA VAGA A BILBAO

—Com que el teu pare ha estat tants dies sense treballar, per no pagar el lloguer ens han tret de casa.

—Per què no anem a aquella, mare?

—Per què és la del poble i està atapaïda. No hi cabriem.

barroerament que tot el dolent ens ve de França, no s'ens pugui acusar mai de que de l'altra banda dels Pirineus no n'hem cercat mai lo bo, que, naturalment, no crida, no gesticula, no produeix estridències.

J. M. G.

París, Juliol.

La formació intel·lectual de la dona

I

Una dona que no llegeix no pot tenir idees. Si desgraciadament hi ha tantes dones que no pensen, és perquè no llegeixen. Un cos que no es nodreix s'alimenta de la seva pròpia substància. Diu Brunetière que els descobriments no es realitzen amb completa originalitat, sinó mitjançant elements convertits per l'ús perllongat en una propietat comú. Es precis que moltes generacions d'homes s'hagin nodrit de les mateixes idees per a que aquestes idees puguin ésser transformades per la mà de l'artista.

Llegint adquirim noves idees i desenrotllem les nostres facultats intel·lectuals. Si sabem assimilar-nos-ço que hem llegit, exterioritzem els pensaments d'altri d'una manera nova.

Potser algun llegidor pensarà: per què han de llegir les dones? Han de llegir, amic meu, perquè la dona és un ser intel·ligent com l'home i necessita nodrir el seu esperit. De Molière ençà s'han dit moltes grolleries contra les dones cultes. La societat té un concepte equivocat de la dona intel·lectual. Les hem vist moltes vegades ridiculitzades damunt les planes dels periòdics satírics. Una dona culta, es estraqueta, lletja, porta ulleres fumades i té un posat trist i malenconiós. Parla mal dels homes perquè no ha pogut casar-se i diu sentències profundes. És real aquesta dona creada per la fantasia dels que creuen que els llibres no són altra cosa que papers impresos? No confonguem, senyors, les dones cultes amb les dones pedants. És que no hi ha homes també d'una erudició malpaïda que es fan insuportables amb els seus escrits ampulosos? No trobaríem catedràtics i homes de lletres altament ridículs? No volgueu, doncs, ridiculitzar totes les dones cultes perquè en coneixeu alguna de ridícula.

Cal que la dona sàpiga escollir els llibres que han de contribuir a la seva formació

intellectual. Un llibre dolent podrà fer-li un mal immens. Mai s'havien publicat tants llibres com ara i, per tant, és necessari, si no té prou criteri per a judicar una obra que s'aconselli abans de llegir-la.

Una dona catòlica, no pot llegir ni per curiositat, un llibre que ataqüi la nostra fe. Les novel·les eròtiques i sentimentals no les pot llegir una dona cristiana. Les obres llordes d'En Trigo han corromput el cor de moltes dones. L'Amèrica llatina està infestada d'aquesta mena d'obres que van a poc a poc desvetllant passions abjectes i desnaturalitzant la dona.

No volgheu, doncs, dones catòliques tenir a les vostres mans aquests llibres infectes.

La lectura d'un llibre pot ésser prohibida per la llei natural i per l'autoritat eclesiàstica.

Serà dolent un llibre que ataqüi els bons costums, que ens inclini al mal i pertorbi el nostre esperit.

L'Església té el dret i el deure de prohibir els llibres dolents. Hi ha qui diu: jo els lleigeixo perquè s'ha de saber tot. No ho creieu. No és pas el desig d'adquirir nous coneixements el que els obliga a obrir un llibre dolent, sinó la suggestió produïda per la curiositat.

De vegades les exigències de la professió obliguen a llegir obres prohibides, però caldrà abans obtenir el corresponent permís de l'autoritat eclesiàstica.

No creieu els que diuen que poden llegir les obres dolentes perquè tenen conviccions arrelades. Balmes abans d'obrir un llibre perillós s'encomanava a Déu i feia un acte de contrició. Com podem, doncs, nosaltres que no posseïm sinó nocions elementals de ciència religiosa, llegir llibres dolents sense cap temença? És que estem suficientment preparades per a conèixer les desviacions del pensament i apartar-nos de la influència de les males doctrines? Certament que no. Per a seguir el camí dreturor ens cal la llum que irradia l'Església catòlica. Una piadosa reina de França, Maria Leckzinsky, deia: Em semblaria un crim llegir un llibre en el qual s'ultratges el meu pare, i amb major motiu un en el que jo sobés que s'injuriava a Déu.

Bornier parlant de les males lectures en el seu discurs de recepció a la Academia Francesa, entre altres coses deia — evocant el record de Francesca de Rimini, que

havia estat condemnada a conseqüència de la lectura d'un mal llibre:

Tots coneixeu els versos de Dant en el cant V de l'Infern, l'anatema més terrible que s'ha llençat contra les obres corruptores, un d'aquests crits del geni que ressonen en un poema com els bramuls del lleó en la muntanya. Aquest vers alludeix a una novel·la célebre: Lancelot du Lac. Quan Dant interroga Francesca, arrabassada en unió de Paolo a través de l'infern de l'adulteri, ella li conta com la lectura d'aquella novel·la l'arrossegà a la falta irreparable, i termina amb aquest vers, l'energia del qual no pot reflexar cap traducció:

Galeotto fu il libro e chi lo scrisse.

Cal, doncs, saber escollir els llibres si no volem tacar la nostra ànima. Així com un escriptor bo ens omple l'esperit de llum, un escriptor dolent ens pot corrompre el cor. Si tenim això en compte l'elecció no és fa dubtosa.

MARIA BONSHOMS

CASES BARATES

Subvencions repartides

Del Concurs celebrat entre les entitats constructores de cases barates ha resultat distribuït el 50 per cent primer de la subvenció, en aquesta forma:

Unió Eléctrica Madrilenya	Ptes.	7.320
Combinació Obrera Salamantina	"	1.367
Coop. Obrera de C. B. (Escorial)...	"	2.900
Cacereña de Socorros Mutuos	"	2.832
Cooperativa Catalana	"	1.100
Coop. de Periodistas (Barcelona) ...	"	23.670
Cooperativa Militar	"	21.675
Cooperativa Obrera	"	600
		Ptes. 61.464

A més s'han destinat 275,690 pessetes per a augmentar les subvencions a les Cooperatives, segons reglament.

Algun comentari surt (i ben espontani per cert) al comparar les xifres que deixem consignades.

Nosaltres solament direm pel nostre compte, que són molt migrades aquestes quantitats, tenint en consideració l'empresa social a que es destinen i l'urgència que revesteix.

Mirant a l'estranger

La confessionalitat de l'Escola

Un dels arguments, diguem-ho així, que usen els laicistes al defensar la "neutralitat de l'escola", és que, a l'estranger, són totes neutres les escoles.

I això, a Déu mercès, no és pas veritat. Al revés. El neutralisme en la ensenyança és la excepció, no la regla, a fora d'Espanya.

L'escola oficial és neutra, millor dit, laica, a França; però no és pas un sistema d'ensenyança, sinó un arma de descristianització.

Per descristianitzar el poble francès es feren les lleis Ferry i Waldeck-Rousseau i Combes, imposaren el laïcisme a les escoles oficials i desterraren les congregacions religioses per tal que les escoles oficials no tinguessin competidors.

Contra la confessionalitat de l'escola s'ha fet ara a un Cantó suís, el de Bale-Ville, forta campanya per socialistes i comunistes units — que el diable sap unir als seus per desunits que estiguin, quan es tracta de fer mal —. Mes a Suïssa allò de la democràcia no és pas un nom, ni una etiqueta de mercaderia, sinó una realitat viva; i a la maniobra dels comunistes i socialistes (que allí governen), els quals concediren que l'ensenyança religiosa es dongués a les escoles públiques a les hores de recreació i a les tardes de vacança —, a fi de fer-la odiosa als alumnes —, respongueren els pares de família exigint un nou plebiscit que, a pesar de les pressions oficials, va donar el següent resultat: 11,484 vots demanant, contra 6,295, que: 1er. La ensenyança religiosa es consagrés en la llei com a medi necessari d'educació.

2on. S'hi destinin almenys dues hores setmanals.

3er. L'ensenyança religiosa no es dngui en hores poc aptes, sinó com a part integral del programa d'estudis.

4art. L'execució d'aquestes disposicions no estigui a mercè de les autoritats locals; i

5nt. La ensenyança religiosa sigui protegida legalment, "com el bé suprem de l'humanitat".

Prenguin bona noat d'aquest nou argument de l'estranger en pro de la neutralitat de l'escola, el senyor Besteiro i tots els seus companys en laïcisme.

A. Z.

Jo no sé res més alt ni més bonic
que confessar lo bo d'un enemic.

La crisi de l'habitació

El fracàs de Darwin. — "La lluita per l'habitació". — La guineu, l'ocell i l'home. — "Rinconete y Cortadillo". — Una nova fauna. — Històries i veritats.

Estem tots conformes que la teoria darwiniana de que a mida que la població augmenta en progressió geomètrica, la producció, minsament, ho fa en serie matemàtica es una falòrnia. Així doncs aquella frase crua i punyenta que per els que no ens hem dedicat ni al pugilat ni al football és una amenaça de badall perpetu i ineficax, "la lluita per l'existència" ens pot deixar ben bé dormir d'una tirallongada.

Està ben demostrat que devegades l'home més afeblit física i fisiològicament posseeix unes aptituds digestives enòrmes i adhuc mitjans suficients econòmics per a posar en joc les seves aptituds. Ja veiem com la selecció dels forts ve rebatuda per la realitat de les coses que està sempre per dessorre de tots els sistemes filosòfics.

A Barcelona, però, suren com axioma fatidic, com les tràgiques i oscures paraules que Daniel, el profeta, llençà sobre Baltasar, el pervers rei, les no menys tràgiques i esfereïdores: "la lluita per l'habitació".

La mediterrània i cosmopolita urb, cap i casal de la Catalunya estricta, és camp abundós d'activitats i riqueses, es la perennitat de l'estiu, on tota cuca al menys hi fa la viu-viu, però en quant a trobar casa més aviat la guineu hi cercaria el seu catau i l'ocella son niu amorós.

La literatura clàssica castellana amb tota la corrua d'avispatos sopistes hi trobaria en aquest angoixós problema ciutadà matèria propícia per a omplir planes sucoses i amenes. Els meus bons amics "Rinconete y Cortadillo" s'hi guanyarien la vida i exercitarien les seves trufadores entremaliadures.

Perquè la quantitat d'anècdotes tràgico-còmiques que al voltant de la crisi de l'habitació es descapdellen és enorme. Tota una nova fauna desconeguda de Lineus i Cuvier ha aparegut en la selva ignota de l'escassetat de pisos: l'agència, el porter, el llogater, el rellogat, l'home avant-social de Rousseau, etc.

Seguint en la tasca que ens hem imposat de dar a conèixer al poble aquesta xacra barcelonina contemporània en el seu detall, en tot allò que té de miseriós i trist i repugnant i alterós, anirem explicant tot el que sabem, millor, part del que sabem, que pren un aire d'història, però, que és ben veritat.

JULI VILA

D'ací i d'allà

Vandervelde ha tornat de Rússia; i Vandervelde, que éssent ministre a Bèlgica va provocar una crisi perquè el Govern no volia tractes amb la república soviètica, ara que he vist d'aprop allò ja ha partit peres perquè les troba podrides.

Puix miri, senyor Vandervelde, els seus companys d'aquí, els socialistes, es planyen de que son verdes i no les poden haver.

A nosaltres ens agradaria que se'n poguessin fer un tip, perquè llavors es convencerien, per mitjà d'un mal-de-ventre social dels que el cap socialista belga ja sap.

A València el jurat va absoldre uns sindicalistes de l'Unic pressumptes autors de l'atemptat contra el comte de Salvatierra.

A Barcelona el jurat, també, va dictar un veredict de d'inculpabilitat en el judici d'un avalots sangnants a Mataró en el que intervingueren els de l'Unic i els del Lliure.

El general Picasso ha instruit un expedient en el que es troben embolicats en afers militars nombrosos caps prestigiosos de l'exèrcit, i això

Si ha una cosa a Catalunya que ha sigut deu de totes les altres: l'idioma. Nostre idioma, postergat i venut, exilat de les funcions de solemnitat i d'alta gala, seguit vivint una rica existència popular. I en el moment oportú, el llenguatge ens fou revelador de la nostra personalitat, i profeta dels camins gloriosos. El respecte, la devoció per l'idioma han d'ésser absoluts en tot català de cer. Un pecat contra el llenguatge és un pecat contra la pàtria. Cal estampar aquestes paraules, i recordar-les bé en un temps en què el mal-parlar s'estén, en grans onades de llot, damunt de "l'ort e'l fenollar" de Ramon Llull, calcigant la terra fecunda.

El renec, la paraula obscena, el modisme grogler a pretext de "craquerie" resonen contínuament en nostra Catalunya que vol ésser Imperi, en nostra Barcelona que vol ésser ciutat. I és obra altament necessària el purificar l'ambient degradat, innoble, i retornar a la paraula sa dignitat perduda...

No és la Religió sola la que condemna la baixa vilesa del mal-parlar. És tota la cultura del món, és tot l'honor de la raça humana. I, aiximateix el patriotisme l'execra amb tot el seu poder; ja del patriotisme que no consisteix en un amor a l'elevació dels propis..

JOSEP CARNER

que no es parla de qüestions civils; però ja es vaticina que no passarà res.

Veritablement, la vida és una cosa tranquil·la i d'anar tirant.

D'Alemanya, on s'havia adquirit, enviaren un estoc de material instructiu que valia una munió de pessetes.

En obrir les caixes s'ha trobat solament ferro vell.

Ara tot és cercar a quina duana s'ha fet la patota.

No sé perquè es preocupen, si aquestes coses encara que no són noves, són molt instructives.

El Director general de Seguretat ha ordenat que a Madrid els venedors de diaris vagin proveïts del corresponent carnet, per tal d'evitar que es barregin amb la gent honrada que es guanyen la vida amb aquesta professió, els noiets descuiders i les noiets poc cuidadores.

No sabem perquè així com es dignifica la venda del diari, no es vol dignificar la producció del mateix. Si així es fes seria precis distingir entre periodistes i sopistes.

Vostés recorden que havíem arribat a duptar de que existís un senyor que la premsa va batejar amb el nom de Casanellas? Doncs, es ben viu i viu a Rússia.

Segons unes recents informacions, diu que li va tan bé i que fa d'aviador militar.

Pobre Trotsky, ja està ben aviat.

El ministre de la Governació en jurar el càrrec ens va prometre que ell arranjaria el problema de les subsistències.

Després del temps que hi és, en el darrer Consell s'acordà que es formés una ponència pels ministres de Treball, Foment i Governació per parlar-ne.

Aconsellem als ciutadans que es lliguin ben be les barres.

Noticiari

—L'Orfeó Pirenenc del Círcol Barceloní d'Obrers de Sant Josep celebrà una festa d'homenatge a la infantesa als jardins del seu local del Carrer de Duràn i Bas, desenrotllant un escollit programa magistralment.

—La Federació Catòlica-Agrària de Zamora ha adquirit, per a casa social pròpia, un gran palau ciutadà.

—El Bisbe d'Oviedo ha organitzat l'auxili per a les famolenques famílies obreres afectades pel llarg atur provocat per les lluites del treball miner, fonament pertorbat temps ha per la crisi carbonífera i la competència dels carbons anglesos exageradament protegits pels nostres aranzels.

—La Junta de la Caixa de Lloguers, baix la presidència del reverent doctor Barguño i de la senyora baronesa de Cuadras, amb assistència de moltes dames i damiselles dedicades a aquesta hermosa obra social catòlica, donà compte de les famílies obreres menesteroses socorregudes durant l'any passat. Foren en nombre de 741, i es pagaren per elles 1.139 lloguers, que evitaren altres tants desahucis.

Pot donar-se una obra més simpàtica i eficient? Verament mereix estimació i protecció eficaç.

—A Anglaterra els invàlids de la guerra pretenen substituir a les dones en els treballs per a que es consideren aptes.

A Elvise uns quants d'ells assaltaren la Central de Telègrafs i exigiren que les empleades els cedissin els seus llocs.

—Als barris extrems de Madrid els propietaris van rebaixar els lloguers. És una bona novet... pels madrilenys.

—S'ha presentat una proposició a la Comissió Mixta de Treball de Barcelona demanant que es concedeixin vacances d'estiu als dependents de comerç i de l'indústria. És de advertir que moltes cases de comerç fa anys que s'avançaren a aquests desitjos.

—El socialisme ha estat altre volta derrotat a Holanda en les eleccions parcials de la segona Cambra, i a l'Àustria, a on ha fracassat la vaga general organitzada pel partit socialista, de ferroviaris, carters, telegrafistes i telefonistes.

—La Joventut Catòlica de Mèxic ha celebrat, a la capital de la república, després de les ter-

ribles commocions sofertes per aquella desgraciada nació, una gran assemblea general en la que varen pendre's acords importantíssims, que sens dubte tindran repercussions benefactores en el pervindre d'aquell poble digne de millors governants.

—Han sigut ratificats els convenis sobre atur forçós acordat a la conferència de Washington i el referent a l'empleu de les dones, abans i després de la maternitat, acordat en la mateixa conferència.

—Les Corts acaben d'autoritzar al Govern per ratificar el conveni entre Espanya i l'Argentina, relatiu a la condició dels obrers de tots dos països, víctimes d'accident de treball.

—En general, l'anyada agrícola pot calificar-se de bona. Ens en felicitem molt, si bé dolent-nos sincerament de que no arribin ara, com abans, als consumidors, els beneficis de les bones anyades.

—L'Obra del Bon Mot, organisme d'acció social de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, celebrà un grandios acte de propaganda a Santa Coloma de Farnés presidit per les autoritats de la florent població.

Parlaren els senyors Mon i Pascual, Juli Vila, Moragas i Barret, Masó i Valentí, Ventosa i Calvell i el gran apòstol d'aquesta Obra Ivon l'Escop.

La gentada que escoltà fervorosament els oradors, acollí llur eloqüència amb fervents aplaudiments.

—S'han concedit els beneficis de la llei de 8 de juliol de 1898 a pobles de menys de 6.000 habitants en el referent a la constitució de les comunitats d'agricultors.

Vet'aquí el camí recte i segur per arribar a la solució de la qüestió social en el seu aspecte agrari.

—El govern portugués comença, per arreglar la situació econòmica que fa impossible allà la vida del poble, podant amb mà ferma l'arbre esponent dels funcionarisme.

Els portuguesos ho saben fer millor que nosaltres...

—La Direcció General d'Agricultura ha començat els treballs (que segurament la política no donarà temps d'acabar), per a fundar una Escola d'Agricultura.

—Els freqüents i ruinosos incendis de boscos (el dilluns en cremava un a la vista de Barcelona), han mogut a les províncies basques a crear un segur de boscos i a vigilar-los bé. En-

tre altres mides de defensa es proposa prohibir el pasturatge pels boscs cremats, perquè ja es sabut que el propòsit d'utilitzar-los per això mou als pastors a calar-los foc.

—A Madrid s'ha posat solemniament la primera pedra del palau que s'aixecarà per a l'Institut Geogràfic i Estadístic. De primer antuvi té un pressupost de set milions de pessetes...

—El Govern ianqui invita a totes les nacions del món al Congrés internacional de Vaquerries que's celebrarà l'any vinent.

Espanya hi pot portar tots els sistemes més perfeccionats per falsificar la llet.

En això hi són mestres els espanyols.

—L'Associació d'Obrers i Empleats municipals es reüní per a protestar contra l'acord municipal sobre el pagament de suplement per raó de la vida cara, que jutja esquitit.

—Ha estat aprovat el Reglament per a l'execució de la llei de Cases Barates, gairebé igual com el deixà enllestit l'Institut de Reformes Socials.

—A Tarragona s'ha inaugurat una Caixa dotal per a les alumnes de les escoles nocturnes

que sosté la A. C. M., i per a les de l'Escola Dominical que dirigeixen les Mares del Col·legi de Jesús-Maria.

—A Lleida ha començat la construcció del primer grup de cases barates de la Cooperativa de Funcionaris.

El primer xalet és el del secretari del president de la Diputació, senyor Monzón.

L'arquitecte senyor Vilallonga, s'ha acomodat a les prescripcions de la Llei de Cases Barates, agermanant feliçment el bon preu i l'art.

—L'Ajuntament de Màlaga acordà construir 500 cases barates en terrenys propis, a la vora del riu Guadalvedina.

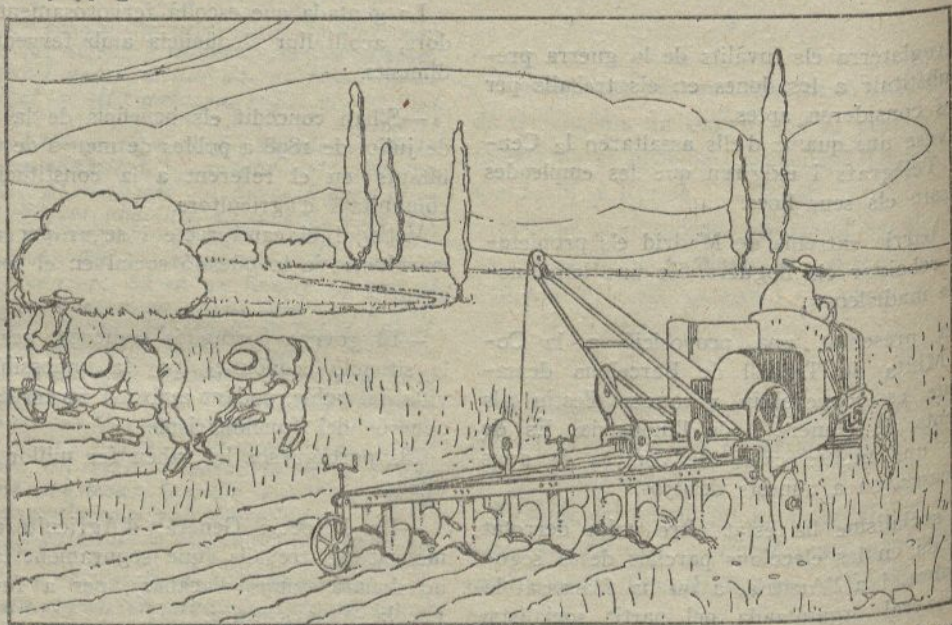
A la vora del riu no hi facis el niu...

—El comandant general de la plaça de Melilla, En Juli Ardanaz, prossegueix la campanya contra el joc i la pornografia, que són les dues plagues que afebleixen i corrompen l'exèrcit d'Àfrica.

—El Comte de Montornés (de València), ha explicat al Patronat d'Obrers Socials, de Graus, reunit a Madrid, l'immillorable impressió que féu a l'Institut Internacional Agrícola, de Roma, l'iniciativa espanyola referent als "Cotos Socials."

INTERESSANT PELS SINDICATS AGRICOLAS!

Acaben de sortir unes magnífiques **POSTALS GRÁFIQUES DE COLOR** destinades a la propaganda de la **SINDICACIÓ CATÓLICA AGRARIA.**

Deuen conèixer-les totes les Associacions agrícoles.—Una col·lecció de 5 postals, 0'50 ptes. Grans rebaixes pels Sindicats.—En venda: **Acció Popular**, Baix de St. Pere, 5, Barcelona

Obra de gran interès:

Los Tribunales para niños

EL TRIBUNAL PARA NIÑOS EN BARCELONA
Y SU ACTUACIÓN EN EL PRIMER SEMESTRE
DE FUNCIONAMIENTO

PER

Ramon Albó i Martí

President de dit Tribunal

amb un pròleg de

Avelí Montero Rios i Villegas

Autor de la llei de Tribunals per a nens

PREU: 10 Pessetes

EL PRODUCTE ES DESTINA A INSTITUCIONS PROTECTORES DE LA INFANCIA

SERVICIOS DE LA COMPAÑÍA TRASATLÁNTICA

Línea de Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 y de Coruña el 21, para Habana y Veracruz. Salidas de Veracruz el 16 y de Habana el 20 de cada mes, para Coruña, Gijón y Santander.

Línea de Buenos Aires.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 4, de Málaga el 5 y de Cádiz el 7, para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires el día 2 y de Montevideo el 3.

Línea de New-York, Cuba, Méjico.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 25, de Valencia el 26, de Málaga el 28 y de Cádiz el 30, para New-York, Habana y Veracruz. Regreso de Veracruz el 27 y de Habana el 30 de cada mes con escala en New-York.

Línea de Venezuela Colombia.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 10, el 11 de Valencia, el 13 de Málaga, y de Cádiz el 15 de cada mes, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico y Habana. Salida de Colón el 12 para Sabanilla, Curasao, Puerto Cabello, La Guayra, Puerto Rico, Canarias, Cádiz y Barcelona.

Línea de Fernando Póo.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 2, de Valencia el 3, de Alicante el 4 y de Cádiz el 7, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma y puertos de la costa occidental de Africa. Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península indicadas en el viaje de ida.

Además de los indicados servicios, la Compañía Trasatlántica tiene establecidos los especiales de los puertos del Mediterráneo a New-York, puertos Cantábrico a New-York y la Línea de Barcelona a Filipinas, cuyas salidas no son fijas y se anunciarán oportunamente en cada viaje.

—Estos vapores admiten carga en las condiciones más favorables y pasajeros, a quienes la Compañía da alojamiento muy cómodo y trato esmerado, como ha acreditado en su dilatado servicio. Todos los vapores tienen Telegrafía sin hilos.

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Academia Cots

FUNDADA EN 1879

Calle Archs, n.º 7, pral. (Travesía de Plazas Sta. Ana y Nueva)

**CENTRO DE ENSEÑANZA ESENCIAL-
MENTE PRÁCTICA, DE COMERCIO**

Reforma de letra.—Ortografía.—Correspondencia comercial.—Documentación.—Prácticas de escritorio.—*Mecanografía*.—Cálculo mercantil y Teneduría de Libros por partida doble, aplicados a toda clase de empresas incluso la *Banca y Bolsa*.—El Título de Tenedor de Libros, previos exámenes por peritos y profesores mercantiles.—*Clases especiales para señoritas*.—Practical of School Languages (Lenguas vivas) por profesores extranjeros y por métodos modernos puramente prácticos.—Taquigrafía.—Geografía comercial.—Lenguáfonos.

FRANQUEO CONCERTADO

Atenea A. O.—Eduic Grànicor, 25, Barcelona